

MŮJ SEN BYL SILNĚJŠÍ NEŽ POCHYBNOSTI

Herečka a moderátorka Gabriela Filippi sice částečně vymizela z televizních obrazovek, ale rozhodně to neznamena, že by se nevěnovala své původní profesi. Založila své Léčivé divadlo, hraje, přednáší, medituje. Kromě herečky, moderátorky a lektorky je také maminkou osmnáctileté Sofie a jedenáctiletého Gabriela.

Leckdo by měl pocit, že se nad vámi trochu zavřela zem co se týče televizních obrazovek. Vy ale tvrdíte, že to tak vůbec není.

Naopak bych řekla, že se zem fantastickým způsobem otevřela. Možná jsem se z médií trochu stáhla, ale to proto, že se věnuju i jiným záležitostem. Všechny moje aktivity se soustředí kolem projektu Léčivého divadla. Založila jsem ho, hraji v něm, píši pro ně hry, pořádám různé semináře. Od září jsem tu hostila významné osobnosti z celého světa. Dělam s nimi rozhovory v divadle i pro

televizi... Měla jsem tu například ruského autora Vladimíra Megreho, podle něhož jsem napsala svou poslední divadelní hru Anastasia. O ženě žijící uprostřed přírody, která dokáže rozumět přírodě, svým předkům, ale i božím myšlenkám. Příběh, který vám dá návod, jak být v životě skutečně šťastný. Autor byl z našeho představení nadšený a pozval nás s Mario Kubcem do Ruska, abychom představení hráli i tam. Co více si může tvůrce přát, než spokojenost samotného autora a obrovský zájem publika. Na podzim tu byl také Ray-

mond Moody, mezinárodně uznávaná osobnost, jehož knihy o životě po životě zná skoro celý svět. Právě s ním jsem byla hostem na mezinárodním festivalu Evolution, kde jsme otevírali toto téma. Během jeho přednášek jsem byla také jeho průvodcem na jevišti.

Kdy jste se rozhodla, že založíte Léčivé divadlo?

To šlo ruku v ruce s mými prioritami, které jsem si v životě ujasnila. V určitou chvíli jsem si uvědomila, že mě nečiní šťastnou jenom hrát v televizních seri-

álech a v divadelních hrách, se kterými obsahově nesouzním. A říkala jsem si, že bych chtěla dělat to, co mi bude činit radost a bude mít smysl i pro jiné lidi. Protože už se spoustu let věnuji filozofii, spiritualitě, zabývám se tématy týkající se toho, proč se lidé trápí, proč nejsou šťastní, proč nemohou najít smysl života a podobně, skloubila jsem tyto otázky s projektem Léčivého divadla, v němž hraji divadelní hry, které odpovídi na tyto otázky nabízejí. Mystické hry s láskou a humorem. Také v něm hostují zajímavé a inspirující

osobnosti, které také lidem poskytují širší pohled na svět. Za těch šest let už tu byli například vynikající psychiatři Pavel a Stanislav Grofovi, prof. Strunecká, MUDr. Hnízdil.... V říjnu budu mít premiéru již pátého představení Spirituální dešť, ve kterém splynou slovo, hudba, tanec, umění i duchovní cesta. Přizvala jsem k němu i svou dceru Sofii a muzikanty z Létajícího koberce. Zazní v něm ukázky z děl českých mystiků - Míly a Eduarda Tomášových, Fráni Drtikola a dalších autorů.

Kdy přesně jste si uvědomila ten zlom?

Přišel ve chvíli, kdy už jsem cítila, že tu nejdůležitější část v roli maminky jsem naplnila a zatoužila jsem se zase věnovat sama sobě, své tvorbě. Když žena naplní radostí sebe sama, radost se přenesne na děti i manžela. Poprvé v životě jsem psala divadelní hru a říkala si: Kdo na ni bude chodit? Bude někoho zajímat představení o holčičce, která komunikuje s anděly? Ale to všechno bylo silnější než já. Prostě jsem to musela udělat. A odměna přišla v podobě zpětné vazby mnoha lidí, jejich touhy chodit na představení, odkud si člověk odnese něco navíc....

Vy sama komunikujete s anděly?

Ano, komunikuji s anděly. Nejen s nimi, ale věřte mi, že je kolikrát těžší naučit se komunikovat s lidmi. (smích) Tady je dobré začít. Komunikovat s anděly je paradoxně jednodušší. Jsou to mírumilovné bytosti, které touží být našimi pomocníky. Komunikovat s nimi může kdokoli, kdo má otevřenou mysl, intuici a řídí se jí. Je důležité nic neuspěchat, nechtít vědět za každou cenu, co nás čeká. To naopak člověka může odvést od skutečné cesty a pravdy. Člověk by se měl snažit být prospěšný svému okolí, žít tak nejlépe, jak dovede, snažit se být dobrým člověkem. A dary, které nám umožňují vidět a vnímat něco víc, přijdou samy.

Jaká jste byla ve dvaceti?

Ve dvaceti jsem končila konzervatoř, natáčela jednu inscenaci za druhou a měla pocit, že se přede mnou všechno otvírá a že mě čeká fantastická budoucnost. Ale zároveň jsem měla pocit, že nejsem úplně naplněná, že mi i přes

všechnu práci, která mě v té době hodně bavila, něco schází. V té době jsem také zahlédla mého muže a věděla jsem, že ho budu muset během několika let přesvědčit, vysvětlit mu, že by se měl stát mým manželem.

Jak se taková věc dělá?

A proč právě on?

Jednoho dne, bylo to na Silvestra, jsem přišla do Činoherního klubu. On byl jediný, koho jsem tam neznala, všichni ostatní byli kolegové herci. Seděl na schodech, já se na něj podívala a nemohla z něj spustit oči. Byl velmi pohledný a moc se mi líbil. A to jsem tam byla se svým přítelem a i on přišel do klubu s jinou partnerkou. Ale uběhlo strašně moc času a udála se spousta věcí, než jsme se dali dohromady.

Jakých?

Nejdřív jsem byla neskutečně urputná, pořád jsem se s ním snažila vidět. Ale když jsem urputnost nechala být, všechno přišlo. Člověk si sice může něco přát, ale zároveň musí nechat osud, aby to přání mohl naplnit. Tak jsem se musela upozadit, stáhnout se. Musela jsem počkat, až přišel on sám a požádal mě o ruku. Až pochopil, že jsme si souzení. Musela jsem ustoupit, byla jsem jako vlna, která se snažila svou silou všechno zalít. Naučila jsem se, že vše má svůj čas i láska a manželství.

Váš muž je bývalý československý fotbalista, který působil v reprezentaci, Pavel Karoch, v současnosti sportovní komentátor. Jak se dívá na vaše duchovní zaměření?

Můj muž je stejně naladěný jako já, mám v něm velkou podporu. Když jsem mu řekla, po čem toužím, moc mi pomáhal a pomáhá pořád, vytváří zázemí, které bych těžce zvládla sama. Často bývá mým hostem v divadle a přednáší třeba na téma mystika sportu, ale i partnerství. Je dvojnásobným mistrem střední Ameriky a když hrál za Kostariku, věnoval se starému indiánskému učení. Každý máme svou profesi, ale taky společné projekty a názorově se potkáváme v mnoha směrech.

A dcera Sofie?

Je trochu divoká, na druhou stranu to s námi nemá jednoduché, když má

rodiče s tak jasným názorem a pohledem na svět, musí se vůči nim nějak vymezit. Což dělala už jako malá. Když se naučila číst, řekla, že nic, co je bio, ona rozhodně jíst nebude. Nebo že nebude vypadat jako holčička, ale chce vypadat jako tatínek. Neustále přicházela s něčím novým. Teď ve svých osmnácti je skvělá. Poprvé spolu budeme hrát divadlo. Už jsem mnohokrát chtěla dát dohromady divadelní hru o vztahu matky a dcery. Teď nastal správný čas. To, k čemu jsem já dozrála ve svých pětácti, má ona

srovnané už v osmnácti letech. Je neuvěřitelně zralá, jen potřebuje ohladit svou prudkost a divokost, které jsou přiměřené jejímu věku. Své vnímání světa fantasticky přenáší do své rapové tvorby, je raperka, herečka, tanečnice. Píše si texty, učí tanci, vytvořila Multi dance camp a má také svou taneční skupinu S.F.K.Family. Myslím, že mladým lidem dává neuvěřitelné know-how, jak je možné dívat se na svět.

Jak se vymezuje syn? Říkala jste, že se věnuje sportu.

Gabrielovi je jedenáct. Doteď hrál fotbal, ale rozhodl se to přerušit, čímž nás překvapil. Vnímal v něm málo radosti, mnoho napětí. Potěšilo mě, jak jeho rozhodnutí viděl můj muž, který s ním fotbalové zápasy a tréninky sdílel a prožíval. Řekl synovi, že je pro něj nejdůležitější, když v tom, čemu se bude věnovat, bude šťastný. A syn se dal od fotbalu na parkour. Během měsíce se dostal do výběrové skupiny v In motion. Létá vzduchem, skáče

v parku, z domů, ze stromů, první dny i týdny jsem byla strachy bez sebe. Ale pak jsem si vzpomněla, že už jako malinkého jsem ho vnímala jako někoho, kdo bude skákat salta. Herectví mu také není cizí. Natočili jsme spolu např. Doktorku Kellеровou a na podzim nás můžete vidět v 9.díle dalšího pokračování seriálu Život a doba soudce A. K., kde jsme si v režii R. Sedláčka zahráli matku se synem. Gabriel je před kamerou jako doma, má to prostředí rád a je hodně šikovný. Ale je na něm, jestli se této

Nejstarší vzpomínka na dětství:

Bylo mi zhruba sedm osm let, měli jsme s holkama partu a kolem baráku si stavěly bunkry z dek mezi keři. Z nich jsme vykukovaly a pokukovaly po klukách. Žili jsme kluci i holky na ulicích v partách a s kamarády, ráno jsme vyrazili do školy a večer se vrátili domů. To už moje děti nezažijí. Ale pak mám jednu vzpomínku, když mi bylo dvanáct a já se na rybníku za Žďárem topila. Dodnes si vybavuju zvláštní pocit, kdy jsem nebyla vyděšená, nebojovala jsem, abych se dostala zpátky nad hladinu. Byla jsem zvláště klidná a smířená s tím, co se stane, jenom se mi hlavou honilo, jak bude mamka smutná a že jí to bude líto. Ten zážitek nebyl nijak drásající, ale překvapivě hezký. Úplně jsem se v té vodě rozplývala. A uprostřed těch myšlenek mě kluci vytáhli ven. A možná právě tento prožitek posunul můj život tam, kde jsem právě teď.

profesi bude chtít věnovat víc. Ale byla bych asi raději, kdyby měl herectví jako koníček, jako radost.

Jak vás děti změnily?

Změnily mě absolutně. Než přišly, všechno se točilo kolem mě a prožívala jsem svůj život jen přes sebe sama. Když se mi narodila Sofie, došlo mi, jaký je to oddych neřešit jenom sama sebe. Vždycky jsem byla spíš hubená, ale v těhotenství jsem přibrala asi třicet kilo. Když bylo Sofii asi pět týdnů, ještě jsem ji kojila a šla jsem odehrát po porodu své první představení Ženitby do Činoherního klubu. Tenkrát mi ještě zhruba dvacet těhotenských kilo zbývalo. V divadle mě viděli tenkrát po porodu poprvé. Když mě viděl režisér Vladimír Strnisko, byl blažený, že se na postavu Agáty, konečně pořádně hodím. (smích).

Jaká jste byla jako malá holka?

Jsem z malého města Žďáru nad Sázavou. Rodiče byli velmi mladí, mamince bylo 17 a tatkovu 19, když jsem se jim narodila. Tatka musel na vojnu a maminka se mnou byla sama. Po třech letech se narodil bráška a za další tři roky druhý. Když mi bylo 10, rozhodla jsem se, že ze mě bude baletka. Což znamenalo ze Žďáru odejít a začít být v deseti letech úplně samostatná. Tenkrát jsem odešla na konzervatoř do Brna a měla strach, co všechno mě čeká. Ale můj sen byl silnější než strach. Maminka to snášela těžce, ale nic se mnou nenadělali. Na víkendy jsem jezdila domů, ale po pár týdnech rodiče zjistili, že jsem někdo úplně jiný. Najednou jsem byla samostatná holka, která si do ničeho nenechala mluvit. Milovala jsem Žďár a Velké Dářko. Měla jsem krásné dětství. Ráda jsem lezla na stromy do největších

výšek, chodila ven za bouřky. Nechala jsem pokaždé boty doma a utíkala jsem ven sledovat bouřku, i když mi to rodiče zakazovali. Sedávala jsem na střeše chaty a počítala, jak daleko jsoublesky.

V souvislosti s touto samostatností, ale i urputností – myslíte, že v sobě máte nějaký mužský prvek?

V každém člověku jsou obě tyto poloviny zastoupeny. Někdy se domnívám, že je ve mně víc mužské energie než ženské. Ta ženská se projeví tak, že se čas od času začnu zaobalovat. Jako kdyby mi chtělo tělo říct, abych se zklidnila a že není zapotřebí řídit celý svět. To je můj barometr, když zapomenou být žena.

Takže jste to vy, kdo řídíte chod vaší rodiny?

My jsme s mužem sice oba Štíři, ale já jsem velký organizátor a než by se mnou můj muž bojoval, tak mi radši ustoupí. Ale když nastanou nějaké zásadní situace, on je ten, který je vyřeší. Říká, že se mnou neví dne ani hodiny. Se mnou se těžko plánuje, vedou mě mé touhy a intuice. Na druhou stranu díky tomu člověk neupadne do jednotvárnosti a nikdy se nenudíme. Občas se z toho cítí vyčerpaný, ale když se z toho vespí jedeme dál. Letos jsme poprvé po osmnácti letech byli sami na pár dnů na dovolené a bylo to báječné. Máme společná témata k nekonečným hovorům od úsvitu až do západu slunce, ale rádi spolu i mlčíme a prostě jen tak jsme.

Monika Seidlová

Foto Monika Navrátilová
Make up Kamila Vilímková